

Justitsministeriet er derfor enig med udvalget i, at der fortsat skal kunne ske uansøgt ændring af tjenestested, når dette er begrundet i uddannelsesmæssige hensyn eller hensyn til en hensigtsmæssig ressourceudnyttelse ved domstolene. Bestemmelsen i retsplejelovens § 54, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 21, er således udformet i overensstemmelse hermed.

Justitsministeriet finder endvidere, at der ligesom for dommere også bør være adgang til at pålægge en fuldmægtig en tjenestestedsændring ved omordning af domstolene. Det kan heller ikke udelukkes, at en ændring af tjenestested undtagelsesvis kan være løsningen i tilfælde, hvor den pågældende er vurderet uegnet i forbindelse med tjeneste ved ét embede, eller har vanskeligt ved at bestride en stilling ved et bestemt embede som følge af sygdom. Også reglen i § 54, stk. 4, er derfor udformet i overensstemmelse med Domstolsudvalgets lovudkast.

Justitsministeriet er i øvrigt enig med udvalget i, at kompetencen til at træffe afgørelse om tjenestestedsændringer bør placeres hos Domstolsstyrelsen, bl.a. fordi bevillingsansvaret og kompetencen i disse sager (udfyldning af barselsvikariater, orlov m.v.) styringsmæssigt hænger nøje sammen. Det vil således kunne blive yderst vanskeligt at sikre en hensigtsmæssig anvendelse af de ressourcer, som dommerfuldmægtige, retsassessorer m.v. udgør for domstolene, hvis denne kompetence ikke placeres centralt.

Justitsministeriet finder endvidere, som udvalgets flertal, at de uafhængighedssynspunkter, som ligger bag grundloven og Menneskerettighedskonventionen, til fulde vil blive tilgodeset ved en ordning, hvorefter en fuldmægtigs indsigelser mod en varslet ændring af tjenestested medfører, at sagen skal indbringes for Den Særlige Klageret, der træffer afgørelse i sagen ved dom. Justitsministeriet er også enig i, at denne indbringelse skal medføre, at tjenestestedsændringen ikke kan gennemføres, så længe sagen behandles af klageretten. Klagerettens dom kan i øvrigt indbringes for Højesteret af både fuldmægtigen og Domstolsstyrelsen.

Den stedlige dommers adgang til som leder af embedet at flytte en retsassessor eller en fuldmægtig internt ved embedet berøres ikke af den foreslåede ordning. En sådan beskyttelse ses ikke nødvendigvis gjort af kravene til uafhængige domstole. Sager, hvor retsassessorer eller dommerfuldmægtige anfægter sådanne afgørelser, vil derfor som hidtil henhøre under domstolene/voldgift.

Disciplinærfølgning

Efter de gældende regler er det formelle udgangspunkt, at Justitsministeriet er disciplinærmyndighed, men dette modificeres ved, at klager fra private be-

handles enten af landsretspræsidenterne (ved de præsidentledede byretter af byretspræsidenten) eller af Den særlige Klageret, jf. retsplejelovens §§ 48 og 49. De fleste disciplinærsager vedrørende dommerfuldmægtige og retsassessorer bliver behandlet efter disse regler.

Justitsministeriet kan i det hele tilslutte sig udvalgets forslag om, at retspræsidenterne og Den Særlige Klageret tillægges kompetencen i alle disciplinærsager mod dommerfuldmægtige og retsassessorer.

Dette forslag vil endvidere indebære den fordel, at det disciplinære system forenkles og gøres enstrengt for disse personalegruppers vedkommende.

Bestemmelsen i retsplejelovens § 55, jf. lovforslagets § 1, nr. 23, foreslås således udformet i overensstemmelse med lovudkastet i betænkningen.

4.6.3. Forholdet mellem udnævnte og konstituerede dommere i byretterne

Domstolsudvalget foreslår, at anvendelse af ikke-udnævnte dommere ved byretterne begrænses til de tilfælde, hvor uddannelsesmæssige hensyn og hensyn til en hensigtsmæssig ressourceudnyttelse taler for, at retsarbejdet varetages af ikke-udnævnte dommere.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets anbefaling af, at der som følge heraf sker konvertering af en række retsassessorstillinger (og evt. dommerfuldmægtigstillinger) til dommerstillinger med henblik på at opnå, at de dømmende funktioner i højere grad end det i dag er tilfældet udøves af personer, der nyder den grundlovssikrede beskyttelse af deres uafhængighed.

En nærmere angivelse af antallet af de ekstra dommerstillinger, der vil være behov for, og ved hvilke embeder disse bør placeres, vil kræve en nøje gennemgang af hvert enkelt embede, herunder sagerne karakter og fordeling m.v.. Der vil eventuelt også kunne blive tale om at overføre normeringer fra et embede til et andet, såfremt et embede har haft en betydelig sagsnedgang.

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at en sådan gennemgang af de enkelte embeder naturligt vil henhøre under Domstolsstyrelsen. Der stilles bl.a. af denne grund ikke på nuværende tidspunkt forslag om ændringer af retsplejelovens normering af antallet af dommere ved de enkelte embeder, men det forudsættes, at en undersøgelse med henblik herpå vil blive iværksat snarest muligt efter etableringen af Domstolsstyrelsen.